

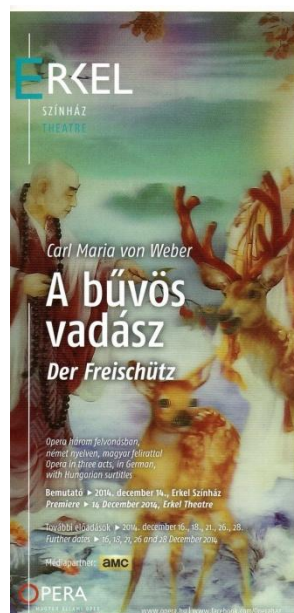
ART55 2014. 12. 31.

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

Az ART leveleim írásának kezdete óta nem született olyan kevés témát feldolgozó levél, mint amilyen ez, a 2014. december havi lett! Sajnálatos módon, de mégis azt kell, hogy írjam: végre! Az orvosok (egy évi tőkölődés után) döntöttek valamit, amelynek következtében a december hó első két hetét kórházban töltöttem. Így azután kulturális eseményekről csak akkor lehetett szó, amikor már biztos volt, hogy szabadon bocsátanak. S lön....

2014. 12. 18. csütörtök Erkel Színház

Carl Maria von Weber: A bűvös vadász

ERKEL
SZÍNHÁZ
THEATRE

Rendező | Director ▶ Zúdkér Sándor
Koreográfus | Choreographer ▶ Ladányi Andrea
Díszlettervező | Set designer ▶ Ámbra Mária
Játéktervező | Costume designer ▶ Benedek Mari
Dramaturg ▶ Ungár Júlia
Költőgázdó | Choromaster ▶ Strauss Kálmán

Karmester | Conductor ▶ Halász Péter

Ottokar, herceg | Othobaz, prince ▶ Busa Tamás
Guno, hercegi önköbbs jogi erede | Guno, a hereditary forester
▶ Gábor Géza, Rácz István
Agota, a lány | Agathe, his daughter
▶ Szabó Tünde, Fodor Beatrix
Ansi, fiatal rokón | Anchen, a young relative
▶ Wierldi Eszter, Rácz Bika
Kasper, első vadásztárs | Kasper, first forester
▶ Pálerdi András, Csor Kristián
Max, második vadásztárs | Max, second forester
▶ Kocsisai István, Nyári Dávid
Remete | Hermit ▶ Kovács Kólos, Berczelly István
Kilian, gőgös paraszt | Kilian, a wealthy peasant
▶ Balogh-Kiss László, Kiss Péter
Samiel, a fekete vadász | Samiel, the Black Huntsman ▶ Ladányi Andrea

Miől bűvös a bűvös vadász? Attól, hogy bűvös golyókat lő. Hébből hat talál, a hetedik az erdőg: ama lányra, akire akarja. Max a főerdész kedvenc vadász, lányának válogatja, a főerdész cím birtokosa. Fel a régi szokás követelése próbától. Ha elvél, se lány, se állás. Max a próba kibekelével egyszer sem talál. Sebesebbé válik. Elfogadja vadásztársa, Kasper segítségét: megzerzi a bűvös golyókat. Csak egy elnevezés menti meg attól, hogy elveszítse mindkét, ami miatt a lelket is kéz volt elveszíteni.

What makes a forester miraculous? His magic bullets, of course. Six out of seven will hit the target but the seventh is the Devil's: he can aim it at anyone he pleases. Max is the forester's favourite assistant, his daughter's fiancé and heir to the title of head forester. He is afraid of the target shooting demanded by ancient traditions. If he misses the target: no girl, no job. The test is imminent, but Max's aim is poor. He becomes vulnerable. He accepts his fellow forester Kasper's help and acquires the magic bullets. Only a court-magician can save him from losing everything he was ready to give up his soul for.

www.opera.hu | www.facebook.com/operahaz

A zene az jó! Nagyon jó! Az első gondolatom az volt, hogy: Olyan wagneri. Igen, de Wagner kb. 13 éves volt, amikor Weber meghalt, így nem marad más hátra csak az, hogy Wagner Weber szellemi örököse, követője. Wagner nagyra becsülte Weber művészetét, és amikor a hamvait Londonból Drezdába hozatta az újratemetésen Webert az első német romantikus opera megteremtőjének nevezte. Tisztelte, szerette. Weber a „vezérmotívum” kifejlesztője lett, amelyet azonban a zeneszerző társa Louis Spohr „talált” fel, Weber tovább fejlesztette és Wagner volt az aki, a tökéletesítette. Wagner nem tett mást, csak amit egy számítógépes programozó tett,

modulokat írt! A programozók az előre legyártott kész modulokat minden programba beépítik oda, ahol szükség van rájuk! Hát így alakította ki Wagner a saját moduljait, minden szereplőjére rámadzagolt egy zenét, egy motívumot, és amikor megjelent a szereplője, vagy éppen a Rajna mellett ment el az útja valamely hősének azonnal előkapta a Rajna motívumot és már tudta is, hogy hol jár a szereplő. (Ezt most ragozhatnám, de nem Wagnerről van itt szó!)

A neves író, Ernst Theodor Amadeus Hoffmann az ősbemutató után kíméletlenül ócsárolta a librettista Friedrich Kindet, Wéber zenéjéről azonban több mint hízelgő a véleménye: „Az opera dalai és kórusai oly magasztosak és csodálatosak, hogy Wéber ezzel minden bizonynal biztosíthatta volna helyét a halhatatlanság számára - ha már régóta nem volna bizonyosan ott a helye.”

Azt hiszem ennél szebbet, többet ma sem kell Wéberről írni, csak azt kell hozzátenni, hogy „stílusa számos követőre talált!” (Lásd pl.: Wagnernél.)

Különben az előadás felhőborítóan rémes! Többen, sokan a szünetben elhagyták a színházat, közöttük Marton Éva művésznő is, aki világhírű operaénekesünk, jelenleg egyetemi tanár, továbbá az Operaház művészeti tanácsadója. Vajon mi lehetett a véleménye, de nagyon szigorúnak látszott. Egy baj van csak ezzel, hogy késő! Talán előbb, a bemutató előtt kellett volna megnéznie!

Na, jó, akkor most keressünk mentségeket!

Azt hiszem, hogy a dolog lényege Zsótér Sándor kezében van! Ő a „fő gonosz”! Segítő társai pedig a megszokottak:

Az előadás koreográfusi feladatait például a kiváló kortárstáncos-koreográfus Ladányi Andrea látja el, aki ezúttal a színpadon is feltűnik: Samiel, a fekete vadász szöveges szerepét abszolválja majd. Zsótér Sándor állandó alkotótársai, Ambrus Mária díszlettervező és Benedek Mari jelmeztervező egy nyugtalanítóan különös építmény alapján dolgoznak. Magas hegyek között fekszik az egykori bolgár kommunista párt futurisztikus, romlásában is gigantikus buzludzsai beton székháza, ami a tervek fő ihletője volt.

Az előadás díszlete

és a buzludzsai székház

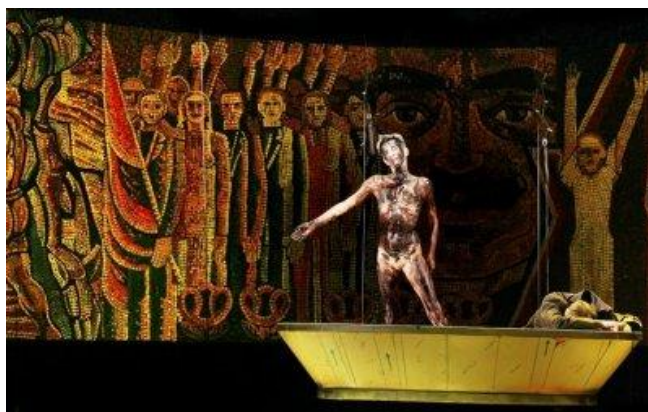
Akkor vegyük sorjában a tényeket:

Koreográfia, nem lenne semmi baj ezzel, ha a kórus tagjai valamennyire tudnának táncolni. Bizony elég nehéz egyszerre énekelni és táncolni is, ez egy külön műfaj, az a neve, hogy „operett”. Ebben a műfajban sem mindenki Oszvald Marika!

Ráadásul sok a légüres tér, amit a Zsótér ki szeretne tölteni, mozgalmassá akar alakítani, a szándék nagyon jó, csak nincsenek meg a feltételei. A szerencsétlen kórus pedig láthatóan nagyon igyekszik, de úgy tűnik az igyekezet kevés. Van, akinek jobban megy a tánc, az túlzásba viszi, akinek meg egyáltalán nem megy, hát sajnos az is a körtánc során a színpad előterébe kerül és rémissé teszi a jelenetet, sőt kínossá a látványt! Pedig a kórus neveltetése során megtanulja, hogy akinek jobb hangja van, a másikinál az sem emelkedhet ki, nem üvöltheti le a másik fejét, hiszen ettől kórus a kórus és egységes az éneklés! Bizony ez a táncra is vonatkozik, nem táncolhatja le a másikat, aki tud! Aki meg nem, az erőltesse meg magát egy kicsit és gyakoroljon valahol, csak ne a színpadon. Ezt a Ladányi Andreának észre kellett volna vennie!

Díszlet és jelmez:

Egyáltalán nem vitatom a lényegét, ha van gondolatunk és ahhoz ragaszkodunk, és a kialakítása megfelel a rendezői koncepciónak, akkor rajta csináljuk. Ez a két, segítő esetében, meg is valósult. Rátaláltak a saját vezérmotívumokra és azt következetesen végig vitték az előadáson.

Sajnos nem találtam olyan képet, ahol együtt látszik a teljes díszlet, de ezen a képen jól látszik a festett háttér, ami szintén „szocreál” stílusú, vörös zászlóval, éppen, úgy ahogyan kell, illik a buzludzsai elképzeléshez. Hogy mit keres a kád a színpad közepén? Hát ez jó kérdés. Próbáltam elhíttetni magammal, hogy ez a pokol üstje, amelyben krampuszok főzik a rossz, vásott, bűnöző lelkeket, akik az alvilágba jutottak. Lehet, hogy így van csak akkor nem volt következetes, mert a különböző szereplők mind voltak benne, sőt ki/beugráltak. Időnként a dézsa felemelkedett és

nem tudtam rájönni, hogy mikor miért van a földön és mikor, miért emelkedik a levegőbe? Volt egy kapaszkodó is az énekesek számára, mert bizony énekelniük kellett, amikor éppen felfelé vontatták őket, szinte látszott, hogy elfehéredik a szereplő ujja, ahogyan kapaszkodott az ingatag dézsa oszlopába. (Szegényke!)

Aztán pedig egyáltalán nem értem, hogy miért kellett Ágotát egy darus targoncába állítani és onnan énekelteni és trampli pancserokkal tologatni?

Szóval hátborzongató, de nem a Zsótér a hibás, hanem az, aki a Zsótért meghívta ennek a darabnak a megrendezésére. Zsótér mit mondana: „Nem adhatok mást, mi lényegem!”

Még a szereplőkről pár szót! A hangokkal nem volt semmi bajom, csak ne kellett volna őket nézmem az énekeseket! Ilyen borzalmas, szerencsétlen, még csak ifjúnak sem álcázott vadászt nagyon nehéz találni, de ez elmondható minden további szereplőről is, rémes volt az Anci és Ágota is, már ami a külső megjelenési formájukat illeti. A ruhák szinte mindenki számára előnytelenek voltak. Nem is beszélve arról a hatalmas ellentétről, amikor az utolsó jelenetben megjelenik a „galamb” Ladányi Andrea karcsú, magas alakja hófehér ruhába bújtatva és jön a menyasszony Ágota, szintén fehérben, de alacsonyan kövéren bumfordi módon. Vagy a volt NDK állampolgárainak igénytelenségét, ízléstelenségét akarta volna a rendező szemléltetni, emlékeztetni a nézőket egy letűnt korszak „szocreál” stílusának lehetetlenségére? Lehet, és a díszlet/jelmez között nincs is disszonancia, rendben van! De nem hiszem, hogy a rendezőn kívül bárki más elégedett lenne ezzel az előadással

Az operába járó közönség pedig, nagy valószínűséggel, nem akar, vagy nem az operában akar politizálni. Ő azért megy és fizet be egy előadásra, hogy normális, rendes, ízléses műsort, jó zenét, fantasztikus énekeseket szeretne hallgatni és az operába jön nem az operettbe (a nélkül, hogy lebecsülném a műfajt!).

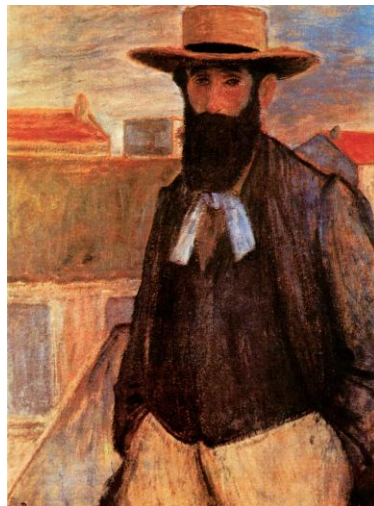
Egy emelkedett kultúrára vágyik, ezt szeretné megkapni és akkor megkapja Zsótért és köszöni, inkább nem kéri! Már csak arra leszek kíváncsi, hogy hány előadást ér majd meg A bűvös vadász! Pedig de szeretnék végre egy igazán jó bűvös vadászt látni, milyen is valójában ez az opera?

2014. 12. 27. szombat Magyar Nemzeti Galéria Rippl-Rónai és Maillol

Egy művészbarátság története

Maillol festménye

Rippl-Rónai József festménye
Maillolról

Maillol és Rippl-Rónai barátságának egyik fontos állomása az a három hónap volt, amit Rippl-Rónai 1899 végén Banyuls-sur-Merben töltött Aristide Maillol vendégeként.

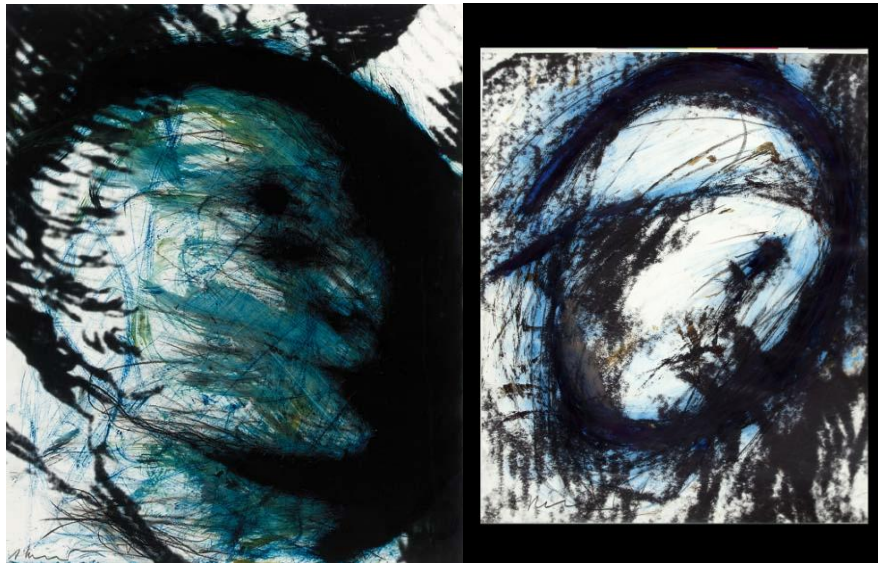
1902-ben Rippl-Rónai Kaposvárra költözött és Maillol már csak egyszer, 1914-ben, találkozott, amikor a festő Franciaországban járt, de barátságuk Rippl-Rónai 1927-ben bekövetkezett haláláig töretlen maradt. Bizonyára nem véletlen, hogy a kaposvári Rippl-Rónai Múzeum zárva tart, mert a festmények nagy része a Galériában tölti a telet, számos Maillol alkotással együtt. (S amint hallottam, tavasszal tovább utazik a kiállítás Banyuls-sur-Merbe, onnan pedig Párizsba azaz egyelőre nem lehet Kaposvárra menni!)

Nagyon szépen megrendezett kiállítás, rengeteg magyarózó szöveggel, érdemes megtekinteni. (Könnyebb a várba felmenni, mint Kaposvárra eljutni, de aki megteheti, azért menjen, el Kaposvárra nézze meg ott is Piacsek bácsit, mert nagyon érdekes az olyan sokszor megfestett enteriőrt eredetiben és képeken, a falon együtt látni.)

A kiállítás 2015. április 6-ig tekinthető meg a Magyar nemzeti Galériában (C épület, földszint)

RAINER 85 - Tisztelet Arnulf Rainernek

C épület, I. emelet, Grafikai kabinet

Arnulf Rainer a ma élő egyik legjelentősebb, legismertebb osztrák képzőművész.

85. születésnapja alkalmából világszerte láthatók tárlatai Londontól Berlinen át New Yorkig. Szülőhazája fővárosában, Bécsben az Albertina mutatja be sokrétű alkotói tevékenységének főbb állomásait egy kulcsműveiből rendezett retrospektív kiállításon. A nemzetközi tárlatok sorába kapcsolódik be a Magyar Nemzeti Galéria kiállítása, amely a bécsi tárlattal csaknem egy időben került megrendezésre. Arnulf Rainer egyik legjelentősebb korszakának legismertebb sorozatából, az 1980-as évek elejétől készülő Goya-átiratokból láthatunk műveket Budapesten.

Rainer a 18-19. század fordulójának meghatározó alakja, a spanyol festőóriás, Goya műveit "átrajzolva-bekebelezve" kelti új életre. Valamiféle "energetikai transzformáció" során folyamatos párbeszédet folytatva, úgy formálja saját képére Goya alkotásait, reprodukcióikat saját gesztusaival átfestve-átszőve, hogy közben az eredeti kompozíciók is alakítják-irányítják a készülő átiratot.

2014. 12. 28. kedd Kiállítások napja

Néprajzi Múzeum

Kő kövön Töredékek a magyar vidéki zsidóság kultúrájából

A Soa történelmi traumájára való emlékezés módja lehet az események valamely részletének felelevenítése, az áldozatok emlékének, a túlélők gondolatainak felidézése, a történelmi részletek és összefüggések tisztázása, a társadalom reakciójának elemzése. A Néprajzi Múzeum az emlékezés sajátos formáját választotta. Olyan kiállítást tár a látogató elé, amely megkísérli előhívni azt a képet, ami a Holokauszt előtti időszakból a múzeumi anyagira építve megismerhető a magyar vidéki zsidóságról. Mindezt úgy, hogy közben a megmaradó, újraéledő magyar zsidó kultúra elemeire is reflektál.

Betlehem Karácsony alkalmából

Mesébe illő kiállítást láttunk, Betlehemeset! Az emberi fantázia kimeríthetetlen és – számomra – meglepően sok az olyan ember, aki olyan foglalkozást űz, és gondolom, megél belőle, amely másoknak játék. Pénzkeresés és babakészítés, nagyszerű párosítás!

Négy kiállítás a Petőfi Irodalmi Múzeumban

„Törés a szavakban van”

A Magyar Holokauszt Emlékév keretében megrendezett kiállítás célja kettős: nyomatékot adni a szembenézés megkerülhetetlenségének, ugyanakkor megmutatni, hogy az emberöltőnyi idő, amely ma elválaszt a Holokauszt traumájától, fogódzókat is kínál a feldolgozáshoz

Csinszka

Boncza Berta születésének 120., halálának 80. évfordulója alkalmából nyíló tárlat ismeretlen dokumentumok, tárgyak, képek, mintegy 15 Márfy festmény bemutatásával emlékezünk meg a költő, múzsa, feleség és modell szerepet betöltő Csinszka életéről

„Maradni szégyen, veszni borzalom” – Magyar írók az első világháborúban

A Petőfi Irodalmi Múzeum első világháborús kiállítása a háborút megélt magyar írók és költők nézőpontjából és értelmezésében mutatja be az 1914 és 1918 közötti éveket. A kiállítás elsősorban a korabeli irodalmi művekből és személyes narratív forrásokból építkezve az egyéni tapasztalatok közvetítésére vállalkozik.

Madách Retro – A Tragédia színei 1964/2014

150 éve halt meg Madách Imre. Múzeumunk a költő halálának centenáriumán, 1964-ben megrendezett irodalmi és grafikai tárlat újragondolásával kívánja megünnepelni az idei Madách-évfordulót.

Klauzál tér, emlékező kiállítás a gettó középpontjában

Kiállítást rendezni a gettó középpontjában megható gondolat és a kivitelezés, fantasztikus. A Klauzál tér közepén felépített ideiglenes barakk, zárt ajtója mögött, nyolc fiatal kortárs művész, talán érintett, talán nem, de mindenképpen átértzett képzőművészeti alkotásait láttuk.

Például, **Sándor Krisztián**: Kitépett oldalak című installációját. A kitépett oldalakon ismerősnek tűnő gyermekarcok és úgy lógnak a levegőben, hogy a legkisebb fuvallatra is emelkednek, mint akik elszálltak a légtérben. Ártatlan gyerekek, akik még bizakodva néznek a világba és nem értik, hogy mi történik velük, hiszen ők nem csináltak semmi rosszat!

A széttárt kezű kisfiú a Duna parton áll.....megmenekült neve: Kemény Gyuri, **Rabóczky Judit** alkotása.

Tranker Kata pedig nem tett mást csak egy osztályképből vágta ki a soha vissza nem tért lányokat!

Nem merem azt írni, hogy a kiállítás „szép”, pedig az! Szép a gondolat, szép a tett, szép a kivitelezés, szép a megrendezés és nagyon szép, az emlékezés!

Hogy ne legyen a süket világba kikiáltott néma szó: **Soha többé!**

2014. 12. 29. hétfő Örkény Színház
Schiller: Stuart Mária

Stuart Mária Friedrich Schiller

Kálnoky László fordítása nyomán átdolgozta Mikó Csaba

Erzsébet, Anglia királynője	Sárosi Lilla mv.
Stuart Mária, Skócia királynője, angol fogságban	Hámosi Gabriella
Leicester, Erzsébet kegyence	Fekete Csaba
Burleigh, Erzsébet főkincstárnoka	Vajda Máté
Talbot, Mária előző őrzője	Pogány Judit
Paulet, Mária jelenlegi őrzője	Takács Nóra Diána
Mortimer, Paulet unokaöccse	Ficsa István
Aubespine, francia követ	Znamenszák István
Davison	Szegei Anna mv.
Kent	Káhomai Árpád
Idegen	Bercsényi Péter mv.

Díszlet, jelmez	Irák Lili, Kálmán Eszter
Zene	Káhomai Árpád
Dramaturg	Ári-Nagy Barbara
Videó	Juhász András
Súgó	Horváth Éva
Ügyelő	Mózer Zsolt
Rendezőasszisztens	Berecki Csilla

Rendező

Gáspár István

„Jaj a szegény
Áldoztatnak, ha ugyanaz a száj
Mondja ki a törvényt s ítéletet!”

Stuart Mária skót királynő tíz éve foglyul Angliában, mert kétségbe vonja Erzsébet jogát az angol trónra. Tíz éve vár a szabadságra. Kivégezni nem lehet, míg nincs rá indok és védők a katolikus nagyhatalmak. Erzsébet ingadozik: éjjen vagy haljon Mária? Törvény sújtson le rá, vagy orgyilkos keze? S ha törvény ítéli el – mert az angol bírák úgy szavaznak, ahogy királynőjük parancsolja – eltűni-e a nép, hogy az uralkodó kivégeztesse rokonát és riválisát? A két királynő tíz év után találkozik. S e találkozás során mindketten kívül kerülnek törvényen, erkölcsön és politikán: nem marad közöttük más, csak a gyűlölet.

A történelmet a győztesek írják.

A remekműveket a vesztesek íhetik.

Olvastam a darabról kritikát, dicsérte az előadást! A darab szinte minden porcikáját, a színészeket (igaz a bemutatón még Szandtner Anna játszotta Erzsébetet), a díszletet és a jelmezeket, a rendezést. Tett megjegyzést a kritikus az előadás hosszára, de azt is megállapította, hogy a „lélektani helyzet szemléltetésének szükségessége miatt” nem lehetett húzni a darabból.

Való igaz nagyon hosszú a darab, különös tekintettel az első felvonásra. A második felvonásban felgyorsulnak a dolgok, merénylet Erzsébet ellen, sikertelen ugyan, de kimondják: csak a Stuart szervezhette meg a börtönéből, fellángol a népharag, ítélet, halál! Mindezeket tudjuk a történelemből, mégis akkor mi a tétje ennek a darabnak. Hiszen Stuart Máriát nem lehet a darab végén feltámasztani illetve az elejétől fogva tudjuk a színmű végét! Hát akkor mi a tét? A tét a „tökölődés”! A döntésképtelenség! (Amit én 2014-ben nagyon is megtapasztaltam!) Szokták volt mondani, hogy: Időben hozott rossz döntés is jobb, mint sehogyan se dönteni! Máriát elüldözik a skót trónról és segítségét kér Erzsébettől az unokatestvérétől Angliában. Erzsébet pedig bezáratja, mert fél, hogy Mária a trónjára tör. Húsz évig tartja fogságban, amire elérkezik az idő és aláírja a halálos ítéletet. Többé már nem nyomasztotta semmi, Erzsébet nagy királynővé vált, az Ő idejében volt a legerősebb Anglia, legyőzte a spanyol armadát, megerősítette az országot és úgy vonult be a történelembe, mint szűz királynő, ami annyiban volt igaz, hogy soha nem ment férjhez. Természetesen utódja nem volt, hát akkor kié legyen a trón? Hát a kivégzett Mária fiáé, Stuart Jakabé! Az Ő révén egyesült megint a skót és az angol trón, és ez a helyzet a mai napig fennáll!

2014-ben ez az előadás elnyerte a Színikritikusok legjobb női főszereplő, és a legjobb jelmez díját! A legjobb női főszereplő díjat: Szandtner Anna kapta, de mi nem

vele, hanem a Sárosdi Lilla mv. művésznővel láttuk. Nem tudjuk tehát, hogy a Szandtner Anna milyen lehetett és ehhez képest milyen volt a „mint vendég” művésznő. A jelmeztervezők: Izsák Lili és Kálmán Eszter. A jelmezek hűen szolgálták a darab szürkeségét és éppolyan unalmasak voltak, mint az egész darab maga.

Továbbá nem értettük, hogy miért kellett lekopaszítani a két királynőt és azt sem, hogy egy néma férfi szereplő, miért sétálgatott a színpadon ki és be, egy alkalommal ugyan olyan öltözetben, mint a királynők? Talán Ő személyesítette meg a halált, aki a Mária körül ólálkodott? És azt sem értettük, hogy ha rácsokkal vannak felszerelve az ajtók, amelyeket az éppen aktuális őr mindig gondosan kulcsra zárt, akkor miért ugrálhattak ki és be az ablakon a szereplők, amikor Mária szereplésének színterében voltunk éppen?

Továbbá érthetetlen a színpad két oldalán elhelyezett lift, melyek közül csak az egyik üzemelt a másik „Üzemen kívül” feliratot viselte és félállásban (két emelet között) volt elakadva. Különböznél az sem derült ki, hogy minek kellett a lift, amikor az ablakon ki és be lehetett ugrálni? (És még volt pár ilyen idétlenség a darabban, pl. az eső és az esernyőtartó stb.)

2014. 12. 30. kedd **Újabb kiállítási nap a Múcsarnokban**

Képpraxisok

címmel három kiállító művész munkáit láthattuk:

Hegedűs 2 László: 2KETTŐ

Nem tudom sem dicsérni, sem nem dicsérni a munkáit, egyszerűen fogalmam sincs, hogy milyenek ezek a művek? Nem festő, nem grafikus, nem fotós, nem szobrász, de akkor mi? Persze nem feltétlenül kell valakit valamilyen művészeti ág skatulyájába zárni, de akkor hogyan nevezzem? Ezt írja róla Készman József kurátor: „...a munkák technikai érdekessége, hogy néhány sorozat, illetve azok egyes darabjai úgynevezett lentikuláris technikával készültek. A csoportokban installált sík munkák háttereként két nagyobb szabású szöveg centrikus, konceptuális installáció teremt kontextust.” Hát, ha már a magyarázatot sem értem, akkor mi van magukkal a művekkel?

Lévay Jenő: Váltótér

Ez a pasi is „vegyes”, mindent tud! Ezeket a műveket sem értem annyira, de nagyon tetszenek! A legegyszerűbb dolgokból is képes művészetet varázsolni. Hogy hogyan készíti a műveit, rejtély, legalábbis nekem, de nagyon tetszetős, szép munkák és látványosak.

Kondor-Szilágyi Mária kurátor írja: „A valóság egy objektuma fotóval leképezve számítógépre kerül, majd a számítógépen végzett alkotói beavatkozások után létrejött következő rétegben visszatér a valóságba.”

Váli Dezső: DESKE.HU

Váli Dezső egy idősebb úr, róla a Rockenbauer Zoltán, kurátor írt, nekem nagyon tetsző módon. Puritán művész, igaz. Zsidó temetők világa (pirosban és fehérben és szürkében), valamint a keresztút 14 fázisának ábrázolása különféle módokon, nagyon-nagyon szimpatikus nekem!

(Csak az elesések miatt: Jézus háromszor esett el a kereszttel a vállán, amire megfeszítették és meghalt. Szegény Öcsike négyszer esett el, ötödszörrre vitte el a tűzoltóság, két napig kiabált kórházban, harmadnapra meghalt! Ő is cipelte a maga keresztjét, a súlyát, nem tudok nem gondolni erre!)

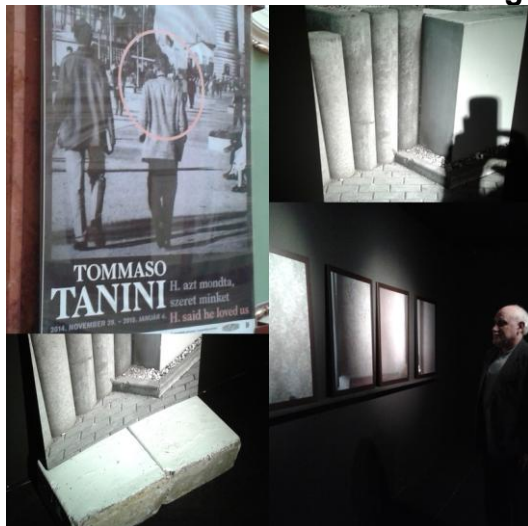
Következő kiállítás szintén a Múcsarnokban Žilvinas Kempinas: Ötödik fal

Elhasznált, forgalomból kivont videó kazetták szalagjai képezik a művek alapanyagát!

Rögtön az előcsarnokban megrémített egy alkotása, azt hittem, hogy rengeteg hangya, vagy kiséger rohangászik fekete körben, félelmetesen. De nem, csak videó szalagokat fújdogált egy ventilátor a földön! Később láttuk, hogy egy teremben a mennyezet és a talaj között kifeszített szalagok képeznek falat, ahonnan nézed, annyiféle változatban mindig más és más felületet mutattak. Nem tudom, hogy ez művészet-e, de nagyon tetszetős dolgokat lehet így képezni!

Még egy termében jártunk a Múcsarnoknak, a pincében Tommaso Tanini fotóművész kiállítását néztük meg

Tanulság: Igen így is lehet fotózni, így is lehet alkotni. Mitől alkotások ezek a képek? Hát attól, hogy neki jutott eszébe! Bravó!

Nincs más hátra, mint az elköszönés! Kívánok minden kedves Olvasónak Boldog Újévet, s bár az előrejelzők mindig jobbat ígérnek, de sohasem tartják be, kívánom, hogy a 2014-nél azért a 2015 se legyen rosszabb! Szeretettel

Ibici